

הַלְבוֹת מַעֲשֵׂה הַקִּרְבָּנוֹת פֶּרֶק ד

א. כָּל הַקִּרְבָּנוֹת, אֵין מְקַרִּיבִין אוֹתָן אֶלָּא בַּיּוֹם שֶׁנֶּאֱמַר "בַּיּוֹם צֹוֹתוּ אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְהַקְרִיב אֶת-קִרְבָּנֵיהֶם" (ויקרא ז, לח), "בַּיּוֹם" וְלֹא בַּלַּיְלָה. לְפִיכָךְ אֵין שׁוֹחֲטִין זִבְחִים, וְאֵין זוֹרְקִין דָּמִים אֶלָּא בַּיּוֹם הַשְּׁחִיטָה שֶׁנֶּאֱמַר "בַּיּוֹם הַקְרִיבוּ אֶת-זִבְחוֹ" (ויקרא ז, טז), בַּיּוֹם הַזִּבְיָחָה תִּהְיֶה הַהִקְרָבָה; וְכִיוֹן שֶׁשֶּׁקְעָה הַחֲמָה, נִפְסֵל הַדָּם.

ב. כָּל שֶׁקָּרְבוּ מִתִּירֵי בַּיּוֹם, מַעְלִין אוֹתוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ כָּל הַלַּיְלָה. כִּיצַד: זִבְחִים שֶׁנִּזְרַק דָּמָם בַּיּוֹם מְקַטִּירִין אֲמוּרִיהֶן בַּלַּיְלָה, עַד שִׁיעָלָה עֲמוּד הַשָּׁחַר; וְכֵן אֲבָרֵי הָעוֹלוֹת מְקַטִּירִין אוֹתָן בַּלַּיְלָה, עַד שִׁיעָלָה עֲמוּד הַשָּׁחַר. וְכַדִּי לְהַרְחִיק מִן הַפְּשִׁיעָה, אָמְרוּ חֲכָמִים, שֶׁאֵין מְקַטִּירִין הָאֲמוּרִין וְאֲבָרֵי הָעוֹלָה, אֶלָּא עַד חֲצוֹת הַלַּיְלָה.

ג. אֵף עַל פִּי שֶׁמֶתֵּר לְהַקְטִיר אֲמוּרִין וְאֲבָרִים בַּלַּיְלָה, אֵין מֵאַחֲרִין אוֹתָן לַדַּעַת, אֶלָּא מִשְׁתַּדְּלִין לְהַקְטִיר הַכֹּל בַּיּוֹם; חֲבִיבָה מַצּוֹה בְּשַׁעֲתָה: שֶׁהָרִי הַקָּטָר אֲמוּרִין וְאֲבָרִים אֵף עַל פִּי שֶׁכְּשָׂרִים בַּלַּיְלָה דוֹחִין אֶת הַשֶּׁבֶת בְּזִמְנָן, וְאֵין מֵאַחֲרִין אוֹתָן לְמוֹצָאי שַׁבָּת.

ד. כָּל דָּבָר שֶׁאֵינוֹ קָרֵב אֶלָּא בַּיּוֹם כְּגוֹן הַקֶּמֶץ, וְהַלְבוֹנָה, וְהַקְטָרֶת, וּמִנְחֹת הַנִּשְׂרָפוֹת מֵתֵר לְהַקְרִיבֵן עִם מְבוֹא הַשֶּׁמֶשׁ; וְהֵם מִתְאַפְּלִין וְהוֹלְכִין כָּל הַלַּיְלָה, כְּאֲבָרֵי הָעוֹלָה.

ה. הַנִּסְכִּים הַבָּאִים עִם הַזִּבְחַת, אֵינָן קָרִיבִין אֶלָּא בַּיּוֹם: שֶׁנֶּאֱמַר "וּלְנִסְכֵּיכֶם, וּלְשִׁלְמֵיכֶם" (במדבר כט, לט), מְקִישׁ נִסְכִּים לְשִׁלְמִים מֵהַשִּׁלְמִים בַּיּוֹם, אֵף נִסְכִּים בַּיּוֹם. אֲבָל הַנִּסְכִּים הַבָּאִים בַּפָּנִי עֲצָמָן מִתְקַדְּשִׁין בַּלַּיְלָה, וְקָרִיבִין בַּלַּיְלָה. לְפִיכָךְ אִם נִזְדַּמְּנוּ לוֹ נִסְכִּים הַבָּאִים בַּפָּנִי עֲצָמָן, מְקַדִּישָׁן וּמְקַרִּיבֵן בַּלַּיְלָה; וְעֲלוֹת הַשָּׁחַר פּוֹסְלֶת בָּהֶן, כְּאֲבָרֵי הָעוֹלָה.

ו. כָּל הַיּוֹם כָּשֶׁר לְסַמִּיכָה, וְלִשְׁחִיטָה, וְלִמְלִיקָה, וְלַהֲקָטָרָה, לְהַגָּשָׁה, וְלַהֲזִיָּה, וְלַתְּנוּפָה, וְלִקְמִיצָה, וְלִקְרָבֵן הַמוֹסָפִין; וְכָל הַלַּיְלָה כָּשֶׁר לְהַקְטִיר אֲמוּרִין וְאֲבָרִים. זֶה הַכֹּל דָּבָר שֶׁמַּצּוֹתוֹ בַּיּוֹם, כָּשֶׁר כָּל הַיּוֹם; וְדָבָר שֶׁמַּצּוֹתוֹ בַּלַּיְלָה, כָּשֶׁר כָּל הַלַּיְלָה. וְאֵף עַל פִּי כֵן, זְרִיזִין מְקַדִּימִין לַמַּצּוֹת.

ז. כָּל הַזִּבְחִים אֵין שׁוֹחֲטִין אוֹתָן לְכַתְּחֵלָה, אֶלָּא בְּסָפִין מְכֻלֵּי שָׂרֵת; וְאִם שָׁחַט בְּכָל דָּבָר שֶׁשׁוֹחֲטִין בּוֹ הַחֲלִין, אִפְלוּ בְּקְרוּמִית שֶׁלְקָנָה כְּשָׂרִים. וְכָל הַזִּבְחִים שֶׁקָּבֵל מִדָּמָם פָּחוֹת מִכֻּדֵּי הַזִּיָּה, לֹא נִתְקַדַּשׁ הַדָּם; וְצָרִיךְ לְהַתְכוּן לְקַבֵּל כָּל הַדָּם.

ח. כִּיצַד הוּא עוֹשֶׂה: אוֹחֵז הַסִּימָנִין בְּיָדוֹ, וּמוֹצִיא הַסִּימָנִין וְהוֹרִידִין לְתוֹךְ הַמִּזְרֶק; וְשׁוֹחֲט שְׁנַיִם אוֹ רֵב שְׁנַיִם, כְּדֵי שִׁיתְקַבֵּל הַדָּם כְּלוֹ בְּכָלִי. וּמִגְבִּיָּה הַסָּפִין לְמַעַלָּה, כְּדֵי שֶׁלֹּא יֵרֵד הַדָּם מֵעֲלֶיהָ אֶלָּא מִן הַצּוּאָר; וְדָם שֶׁבְּסָפִין, מְקַנְחוּ בַּשֶּׁפֶת הַמִּזְרֶק.

ט. אֲוִיר הַכֹּלִי, הָרִי הוּא כְּכֹלִי. הִיָּה מְקַבֵּל הַדָּם, וְנִפְתָּחוּ שׁוּלֵי הַמִּזְרֶק קָדָם שִׁגִּיעַ הַדָּם לְאֲוִיר הַמִּזְרֶק, וְאַחֵר כִּף הַגִּיעַ הַדָּם לְאֲוִיר הַמִּזְרֶק הִנֵּפְחָת לֹא נִתְקַדַּשׁ הַדָּם: שֶׁהָאֲוִיר שֶׁאֵין סוּפוֹ לְנוּחַ, אֵינוֹ כְּמִנְחָה.

י. כָּל הַזִּבְחִים, צָרִיךְ הָעוֹבֵד שֶׁתִּהְיֶה מַחְשַׁבְתּוֹ לְשֵׁם הַזִּבְחַת וְלִשְׁם בְּעָלָיו בְּשַׁעֲת זִבְיָחָה, וּבְשַׁעֲת קִבְּלַת הַדָּם, וּבְשַׁעֲת הוֹלְכַת

הדם, ובשעת זריקתו על המזבח: שנאמר "ובשר, זבח תודת שלמיו" (ויקרא ז, טו) שתהיה זביחה עם שאר העבודות הארבע, לשם שלמיו; וכן שאר הקרבנות. ואם שחט ועבד שאר עבודות סתם, ולא חשב כלל בעולה ובשלמים הרי הן פשרים ועלו לבעלים.

יא. וצריך שתהיה מחשבתו בשעת שחיטת העולה, לשם ששה דברים לשם הזבח, ולשם הזבח, ושהזבח לה' ברוך הוא, ושיקטירו לאשים, ושהקטרתו לריח בלבד, ושריח זה נחת רוח לפני הקדוש ברוך הוא; ואם שחט סתם פשר, כמו שבארנו. והשוחט חטאת ואשם, צריך שתהיה מחשבתו לשם אותו החטא שבאו עליו.

הלכות מעשה הקרבנות פרק ה

א. כבר בארנו ששחיטת הקדשים פשרה בזרים, ומקבלת הדם ואלף מצות כהנה; וכל הזבחים, קבול דמן בכלי שרת ביד כוהן. אבל מקום שחיטתן, ומקום קבול דמן אינו שווה בכלן.

ב. כיצד: קדשי קדשים אין שוחטין אותן, ואין מקבלין את דמן, אלא בצפון המזבח, בכל המקום שבארנו גבולותיו בתחלת ספר זה; וקדשים קלים שחיטתן וקבול דמן, בכל מקום מן העזרה.

ג. ומנין שאין שוחטין קדשי קדשים אלא בצפון: שהרי נאמר בעולה "ושחט אתו על ירך המזבח, צפנה" (ויקרא א, יא), ובחטאת הוא אומר "במקום אשר תשחט העלה תשחט החטאת" (ויקרא ו, יח); וכשם שהחטאת נקראת קדש קדשים, כך העולה קדש קדשים. ובאשם הוא אומר "במקום, אשר ישחטו את-העלה, ישחטו, את-האשם" (ויקרא ז, ב). ושלמי צבור הקשו לחטאת, שנאמר "ועשיתם שעיר-עזים אחד, לחטאת; ושני כבשים בני שנה, לזבח שלמים" (ויקרא כג, יט); ולפיכך הן קדשי קדשים כחטאת, ונשחטין במקום שחיטתה. ומקום שחיטה, הוא מקום הקבלה.

ד. ומנין ששוחטין קדשים קלים בכל העזרה, אפלו אחורי ההיכל: שהרי נאמר בשלמים "ושחטו, פתח אהל מועד" (ויקרא ג, ב) להכשיר כל הרוחות, שהרי לא יחד להם רוח. והוא הדין, לשאר קדשים קלים. ואם שחטן בהיכל, פשרים; אבל אם שחטן בגגו של היכל, פסולין שאין הגגות ראויות לשחיטה כלל, אלא בקרקע העזרה.

ה. שלמים ששחטן קדם שיפתחו דלתות ההיכל, פסולין שנאמר "פתח אהל מועד" (ויקרא ג, ב), בזמן שפתוח. אפלו היו דלתותיו מוגפות, הרי זה פגוע; אבל הפרכת שעליו, אינה פוסלת.

ו. העולה והאשם והשלמים, בין שליחיד בין של צבור זריקת דם שלשתן על גבי המזבח, שווה לעולם. וכיצד הוא עושה: פשלוקח הכוהן הדם במזרק, זורק ממנו במזרק שתי זריקות על שתי זוויות המזבח באלכסון מחצי המזבח ולמטה, על קרן מזרחית צפונית ועל קרן מערבית דרומית. ומתפזר פשיזרק הדם

על הקרן, שיהיה הדם מקיף על הזויות כמין גם, כדי שימצא הדם שלשתי מתנות, על ארבע כותלי המזבח לפי שנאמר בעולה ובשלמים "סביב" (ויקרא ז, ב; ויקרא ט, יב; ויקרא ט, יח); והוא הדין לאשם. ושירי הדם, נשפכין על גג היסוד הדרומי.

ז. החטאות הנאכלות דמן טעון ארבע מתנות על ארבע קרנות המזבח החיצון מחצי המזבח ולמעלה, לפי שנאמר בה "על-קרנת המזבח" (ראה ויקרא ד, כה; ויקרא ד, לד). וכיצד הוא עושה: כשלוקח הכוהן הדם במזרק, מוליכו אצל המזבח; וטובל אצבעו הימנית הסמוכה לגדל בדם, וסומך באצבעו הגדולה מכאן ובגדל מכאן, ומחטא ויורד כנגד חדה שלקרן, עד שיכלה כל הדם שבאצבעו.

ח. וכן הוא עושה בכל קרן וקרן. ואם נתן סמוך לקרן, באמה אחת מכאן או מכאן כפר. וצריך לטבל אצבעו, על כל קרן וקרן; וכשגומר הנתינה על הקרן, מקנח אצבעו בשפת המזרק, ואחר כך טובל, פעם שניה ושירי הדם שבאצבע, פסולין לתן מהן על קרן אחרת.

ט. אין בכל הקרבנות קרבן שטעון הזית הדם באצבע אלא החטאת בלבד, שנאמר בה "וטבל הכהן את-אצבעו, בדם" (ויקרא ד, ו); וצריך שיהיה שם דם כדי טבילה, לא שישפג אצבעו בדם.

י. ומנין הוא מתחיל: עולה בכבש ופונה לימינו, ומהלך על הסובב, ונותן בקרן דרומית מזרחית תחלה; ואחר כך בקרן השניה הסמוכה לה, שהיא מזרחית צפונית; ואחר כך בקרן שלישית הסמוכה לה, שהיא צפונית מערבית; ואחר כך בקרן רביעית הסמוכה לה, שהיא מערבית דרומית. ועל יסוד אותה הקרן שהשלים בה המתנות, הוא שופך שירי הדם שנאמר "ואת כל-הדם, ישפך אל-יסוד מזבח העלה" (ויקרא ד, יח), זה יסוד דרומי.

יא. כל החטאות הנשרפות דמם נכנס לפנים להיכל, ומזין ממנו שם כאשר מפרש בתורה; ושירי הדם, שופך אותן על יסוד מערבי שלמזבח החיצון, שהוא פוגע בו תחלה, כשיצא מן ההיכל.

יב. והיכן מזין מדמן, וכמה מזה מהן: פר ושעיר שלמים הכפורים דם כל אחד מהן טעון שמונה הזיות על בין הבדים, ושמונה על הפרכת; ומערב דם הפר והשעיר, ומזה משניהם ארבע הזיות על ארבע קרנות מזבח הזהב שבהיכל, ושבע הזיות על אמצעו שלמזבח זה, כמו שיתבאר בהלכות עבודת יום הכפורים. ואם לא כון בהזיות שבפנים, פשרות.

יג. פרים הנשרפין ושעירים הנשרפין זורק מדם כל אחד מהם שבע הזיות, על הפרכת המבדלת בין הקדש ובין קדש הקדשים, וארבע הזיות, על ארבע קרנות מזבח הזהב. וכל הדמים הנתנין על מזבח הזהב כשהוא נכנס, עומד בין המזבח למנורה והמזבח לפניו, ונותן על קרנות המזבח, מבחוץ: מתחיל מקרן מזרחית צפונית, לצפונית מערבית, למערבית דרומית, לדרומית מזרחית.

יד. פר כוהן משיח הבא על כל המצוות הכוהן המשיח עצמו

מִקְבֵּל דָּמוֹ, וּמִזֶּה מִמֶּנּוּ בְּפָנִים; וְאִם קִבֵּל וְהָזָה כּוֹהֵן הַדִּיּוּט,
כָּשֶׁר.

טו. שְׂעִירֵי עֲבוּדָה זָרָה, וְהֵן שְׂעִירֵין הַנִּשְׂרָפִין לֹא נִתְפָּרֵשׁ בָּהֶן
בַּתּוֹרָה כִּיצַד נִוְתָּנִין דָּמָן, וְלֹא הֵיכָן הוּא נִוְתֵן; אֲלֹא לְפִי שֶׁהֵן
חֲטֹאת הַקֹּהֵל, דִּינָן כְּדִין פֶּר הָעֵלִם שֶׁהוּא חֲטֹאת הַקֹּהֵל, לְכֹל
הָאָמֹר בּוֹ, לְמִתֵּן דָּמִים וְלִשְׂרֹפָה וּלְטַמֵּא אֶת הַשּׁוֹרֶף.

טז. הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר וְהַפֶּסַח דָּם כָּל אֶחָד מֵהֶן טָעוֹן מִתְּנָה אַחַת
בְּשִׁפְיָכָה, כִּנְגֵד הַיִּסּוּד בְּאִיזוֹ רוּחַ שִׁירְצָה מִשְׁלוֹשׁ זְוִיּוֹת הַמִּזְבֵּחַ:
שְׁהָרֵי קֶרֶן מִזְרַחִית דְּרוּמִית לֹא הָיָה לָהּ יִסּוּד, כִּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ.

יז. וּמִנֵּין שְׂאִינָן טָעוֹנִין אֲלֹא מִתְּנָה אַחַת: שְׁהָרֵי נֶאֱמַר בַּבְּכוֹר
”וְאֶת-דָּמָם תִּזְרֹק עַל-הַמִּזְבֵּחַ” (רֹאה בַּמִּדְבָּר יח, יז) מִפִּי הַשְּׁמוּעָה
לְמַדּוֹ שֶׁהוּא הַדִּין בַּמַּעֲשֵׂר וּבַפֶּסַח, שֶׁנִּתֵּן דָּמָם מִתְּנָה אַחַת
בַּבְּכוֹר.

יח. כָּל הַזִּבְחִים מִקְטִירִין אִמּוּרֵיהֶן עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ, אַחֵר שְׁזוֹרְקִין
הַדָּם תַּחֲלָה. וְכֹל הַזִּבְחִים מִפְּשִׁיטִין אוֹתָן, וְאַחֵר כֶּךָ מוֹצִיאִין אֶת
אִמּוּרֵיהֶן, וְאִין מִפְּשִׁיטִין אוֹתָן, עַד שִׁיזְרֹק הַדָּם: חוּץ מִחֲטָאוֹת
הַנִּשְׂרָפוֹת שְׂאִין מִפְּשִׁיטִין אוֹתָן כָּלֵל, שֶׁנֶּאֱמַר ”אֶת-עֶרֶם וְאֶת-
בִּשְׂרָם” (רֹאה וִיקְרָא טז, כז). נִמְצָאת אוֹמֵר זֹרֵק תַּחֲלָה, וְאַחֵר כֶּךָ
מִפְּשִׁיט; וְקוֹרֵעַ וּמוֹצִיא הָאִמּוּרִין, וּמִקְטִירֵן.

יט. כָּל עוֹרוֹת קֳדָשֵׁי הַקֳּדָשִׁים לְכוֹהֲנִים, בֵּין בַּקֶּרְבָּנוֹת צְבוּר בֵּין
בַּקֶּרְבָּנוֹת יָחִיד שֶׁנֶּאֱמַר ”עוֹר הָעֹלָה אֲשֶׁר הִקְרִיב . . .” (וִיקְרָא
ז, ח); אֲבָל עוֹרוֹת קֳדָשִׁים קָלִים, לְבַעָלִים. וְכֹל עוֹלָה שְׁלֵא זָכָה
הַמִּזְבֵּחַ בַּבִּשְׂרָה, לֹא זָכוּ הַכוֹהֲנִים בַּעֲוֹרָה שֶׁנֶּאֱמַר ”עֲלֹת אִישׁ”
(שם), עוֹלָה שֶׁעֲלֹת לְאִישׁ.

כ. כָּל קֳדָשֵׁי קֳדָשִׁים שְׂאֵרֵעַ בָּהֶן פֶּסוּל קֹדֶם הַפֶּשֶׁטָן, אִין
עוֹרוֹתֵיהֶן לְכוֹהֲנִים; לְאַחֵר הַפֶּשֶׁטָן, עוֹרוֹתֵיהֶן לְכוֹהֲנִים. וְכֹל
הָעוֹרוֹת מִחֻלְקִין אוֹתָן אֲנָשִׁי מִשְׁמֵר בִּינֵיהֶן, מַעֲרֵב שַׁבַּת לְעֵרֵב
שַׁבַּת.

כא. הַמִּתְפִּיס עוֹלָתוֹ לְבֶדֶק הַבַּיִת, וְכֵן הַמִּקְדִּישׁ נִכְסָיו וְהָיוּ בָּהֶן
זָכָרִים שֶׁדִּינָן שִׁיקְרָבוּ עוֹלוֹת אִין עוֹרוֹתֵיהֶן לְכוֹהֲנִים: שֶׁנֶּאֱמַר
”עֲלֹת אִישׁ” (וִיקְרָא ז, ח), פָּרִט לְעוֹלַת הַקֳּדָשׁ. אֲלֹא יִמְכְּרוּ הָעוֹרוֹת,
וַיִּפְּלוּ לְבֶדֶק הַבַּיִת. אֶחָד עוֹלַת אִישׁ, אוֹ אִשָּׁה, אוֹ גוֹי, אוֹ עֶבֶד
עוֹרוֹתֵיהֶן לְכוֹהֲנִים: לֹא נֶאֱמַר ”אִישׁ”, אֲלֹא לְהוֹצִיא הַהִקְדָּשׁ.

הַלְבוֹת מַעֲשֵׂה הַקֶּרְבָּנוֹת פֶּרֶק ו

א. מִצּוֹת עֲשֵׂה לַעֲשׂוֹת הָעוֹלָה, כִּמְשַׁפְּטָה הַכְּתוּב בַּתּוֹרָה. וְכִיצַד
מַעֲשֵׂה הָעוֹלָה: שׁוֹחֵט וְזוֹרֵק הַדָּם כִּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ, וּמִפְּשִׁיט,
וּמִנְתַּח; וּמִקְטִיר כָּל הַנִּתְחִים עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ, שֶׁנֶּאֱמַר ”וְהִקְטִיר
הַכֹּהֵן אֶת-הַכֹּל הַמִּזְבֵּחַה” (וִיקְרָא א, ט).

ב. צֹמֵר שֶׁבְּרָאשֵׁי כְּבָשִׁים, וְשֹׁעֵר שֶׁבִּזְקָן הַתִּישִׁים, וְהָעֶצְמוֹת,
וְהַגִּידִים, וְהַקֶּרְנִים, וְהַטְּלָפִים בְּזִמָּן שֶׁהֵן מִחֻבְרִין מִקְטִירִין הַכֹּל,
שֶׁנֶּאֱמַר ”אֶת-הַכֹּל” (וִיקְרָא א, ט); וְאִם פָּרָשׁוֹ לֹא יַעֲלוּ, שֶׁנֶּאֱמַר
”וְעֵשִׂיתָ עֲלֵתֶיךָ הַבָּשָׂר וְהַדָּם” (דְּבָרִים יב, כז). וְכֵלָן שֶׁפָּקְעוּ מֵעַל
הַמִּזְבֵּחַ, לֹא יִחֲזִיר; וְכֵן גִּחְלַת שֶׁפָּקְעָה מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ, לֹא יִחֲזִיר.

ג. אֲבָרִים שֶׁפָּקְעוּ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ אִם יֵשׁ בָּהֶן מִמֶּשׁ אֶפְלוּ פָּקְעוּ אַחֲרֵי חֲצוֹת הַלַּיְלָה, יִחְזֹר: שֵׁנָאֹמֶר "עַל מוֹקְדָּה עַל-הַמִּזְבֵּחַ כָּל-הַלַּיְלָה" (ויקרא ו,ב). וְאִם אֵין בָּהֶן מִמֶּשׁ אֶפְלוּ פָּקְעוּ קֹדֶם חֲצוֹת, לֹא יִחְזֹר. נִתְחַרֵּךְ הַבָּשָׂר, וַיִּבֶשׂ עָלֶיהֶן כַּעֲץ, וּפָקְעוּ קֹדֶם חֲצוֹת יִחְזֹר; אַחֲרֵי חֲצוֹת, לֹא יִחְזֹר.

ד. כְּשֶׁמִּנְתַּח אֲבָרֵי הָעוֹלָה, מוֹלִיכִין אֶת כָּל הַנֶּתְחִים לִכְבֹּשׁ, וּמוֹלְחִין אוֹתָן שָׁם. וְאַחֲרֵי כֵן מַעֲלִין כָּל הָאֲבָרִים לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ, וּמִסִּיר גִּיד הַנֶּשֶׁה בְּרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ, וּמְשַׁלְּכּוּ עַל גְּבֵי הַדָּשָׁן שֶׁבְּאַמְצַע הַמִּזְבֵּחַ; וְזוֹרֵק כָּל הָאֲבָרִים עַל הָאֵשׁ, שֵׁנָאֹמֶר "הַבָּשָׂר וְהָדָם" (דברים יב,כז) כָּשֶׁם שֶׁהָדָם בְּזִרְיָקָה, כֵּן כָּל הַבָּשָׂר בְּזִרְיָקָה. וְאַחֲרֵי שְׂזוֹרְקָן, חוֹזֵר וְעוֹרֵךְ אוֹתָן עַל הָאֵשׁ שֵׁנָאֹמֶר "וְעֹרֶךְ הַכֹּהֵן, אִתָּם" (ויקרא א,יב). וְאֲבָרִים שֶׁצָּלְלִין, וְאַחֲרֵי כֵן הָעֵלֶן לַמִּזְבֵּחַ אֵין בָּהֶם מְשׁוֹם רֵיחַ נִיחּוֹחַ.

ה. בִּיצֵד מִנְתַּחֲכִין אֶת הָעוֹלָה: לֹא הִיָּה שׁוֹבֵר אֶת הָרֶגֶל, אֶלָּא נּוֹקֵבוּ, וְתוֹלָה בּוֹ, וּמִפְשִׁיט; וְאִם הִיָּה שׁוֹר, מִפְשִׁיטוּ בְּלֹא תִלְיָה. וּמִפְשִׁיט, עַד שֶׁהוּא מְגִיעַ לַחֲזָה; חֲתַךְ אֶת הָרֹאשׁ, וּנְתָנוּ לְכוֹהֵן; וְחֲתַךְ אֶת הַכְּרָעִים, וּנְתָנָן לְאַחֵר; וְהַשְּׁלִים אֶת הַהִפְשֵׁט. וְקָרַע אֶת הַלֵּב, וְהוֹצִיא אֶת דָּמוֹ; וְחֲתַךְ אֶת הַיָּדִים, וּנְתָנָן לְאַחֵר. עָלָה לְרֶגֶל הַיָּמִנִית; חֲתָכָהּ וּנְתָנָהּ לְאַחֵר, וּשְׁתֵּי בִיצִים עִמָּה.

ו. וְאַחֲרֵי כֵן קוֹרֵעַ אֶת הַבֶּהֱמָה, עַד שֶׁיִּגְלוּ הַמַּעֲים; וְנָטַל אֶת הַפֶּדֶר וּנְתָנוּ עַל הָרֹאשׁ מִלְּמַעַלָן, עַל בֵּית הַשְּׁחִיטָה; וְנָטַל אֶת הַקְּרָבִים, וּנְתָנָן לְאַחֵר. הוֹלִיךְ וּמְדִיחֵן בַּמַּיִם, שֵׁנָאֹמֶר "וְהַקְּרָב וְהַכְּרָעִים, יִרְחֹץ בַּמַּיִם" (ויקרא א,יג) לֹא בֵּינָן, וְלֹא בַּמָּזֶג, וְלֹא בַּשָּׂאֵר מִשְׁקִין; וְכָל הַמִּימוֹת כְּשִׁרִין.

ז. כִּמָּה מְדִיחִין: הַכֶּרֶס, מְדִיחִין אוֹתָהּ בְּבֵית הַמְּדִיחִין כָּל צִרְפָּה. הַקְּרָבִים, אֵין פָּחוֹת מִשְׁלוֹשָׁה פַּעַמִּים. וּמְדִיחִין אוֹתָן עַל שְׁלֹחַנוֹת שֶׁלִּשְׁשִׁישׁ שְׁבִין הָעֲמוּדִים.

ח. נָטַל אֶת הַסִּפִּין, וְהִפְרִישׁ אֶת הָרִיָּאָה מִן הַכֶּבֶד, וְאַצְבַּע הַכֶּבֶד מִן הַכֶּבֶד; וְלֹא מִזִּיז אֶת הַכֶּבֶד מִמְּקוֹמָהּ. וְנוֹקֵב אֶת הַחֲזָה, וְנוֹתְנוּ לְאַחֵר. וְעָלָה לְדַפֵּן הַיָּמִנִית; וְחוֹתָךְ וַיּוֹרֵד עִם הַשְּׂזָרָה, וְלֹא יָגַע בַּשְּׂזָרָה, עַד שֶׁהוּא מְגִיעַ לְשְׁתֵּי צִלְעוֹת רַכּוֹת; חֲתָכָהּ וּנְתָנָהּ לְאַחֵר, וְהַכֶּבֶד תִּלְוִיָּה בָּהּ.

ט. בָּא לוֹ לַגֵּרָה; הִנִּיחַ בָּהּ שְׁתֵּי צִלְעוֹת מִכָּאן וּשְׁתֵּי צִלְעוֹת מִכָּאן, חֲתָכָהּ, וּנְתָנָהּ לְאַחֵר, וְהִקְנָה וְהַלֵּב וְהָרָאָה תִּלְוִיין בָּהּ. בָּא לוֹ לְדַפֵּן הַשְּׂמָאלִית, וְהִנִּיחַ בָּהּ שְׁתֵּי צִלְעוֹת רַכּוֹת מִלְּמַעַלָן וּשְׁתֵּי צִלְעוֹת רַכּוֹת מִלְּמַטָּן; וְכֵן הִיָּה מְנִיחַ בַּחֲבֶרְתָּהּ. נִמְצָא מְנִיחַ בְּשְׁתֵּי הַדְּפָנוֹת אַרְבַּע צִלְעוֹת בָּזוּ, וְאַרְבַּע בָּזוּ. חֲתָכָהּ, וּנְתָנָהּ לְאַחֵר, וְהַשְּׂזָרָה עִמָּה, וְהַטְּחוֹל תִּלְוִי בָּהּ.

י. בָּא לוֹ לְעֵקֶץ; חֲתָכוּ, וּנְתָנוּ לְאַחֵר, וְהָאֵלִיָּה, וְאַצְבַּע הַכֶּבֶד וּשְׁתֵּי כַלְיוֹת עִמָּה. נָטַל אֶת הָרֶגֶל הַשְּׂמָאלִית, וּנְתָנָהּ לְאַחֵר. וְכִסְדָּר הַזֶּה מִפְשִׁיטִין וּמִנְתַּחֲכִין כָּל עוֹלֹת בֶּהֱמָה, וְאֵלּוּ הֵן הַנֶּתְחִין הָאֲמוּרִין בַּתּוֹרָה "וְנִתַּח אֹתָהּ, לְנִתְחֶיהָ" (ויקרא א,ו).

יא. בְּכִמָּה מוֹלִיכִין אֶת הָאֲבָרִים לִכְבֹּשׁ אִם מִן הַצֵּאן הִיא הָעוֹלָה, מוֹלִיכִין אוֹתָהּ שָׁשָׁה. הָרֹאשׁוֹן בְּרֹאשׁ וּבִרְגֵל הָרֹאשׁ בִּימִינוֹ, וְחֹטְמוֹ כִּלְפֵי זְרוּעוֹ, וּקְרָנָיו בֵּין אֲצִבְעוֹתָיו, וּבֵית

שְׁחִיטָה לְמַעַל וְהַפֶּדֶר עָלֶיהָ; וְהִרְגַּל שְׁלִימִין בְּשִׁמְאָלוֹ, וּבֵית
עוֹרָה לְחוּץ.

יב. הַשְּׁנִי בִשְׁתֵּי הַיָּדִים שְׁלִימִין בִּימִינוֹ, וְשִׁלְשָׁמָל בְּשִׁמְאָלוֹ;
וּבֵית עוֹרָן לְחוּץ. הַשְּׁלִישִׁי בְּעֶקֶץ וּבִרְגֵל הָעֶקֶץ בִּימִינוֹ, וְהָאֵלֶּיָּהּ
מִדְּלָדֶלֶת בֵּין אֲצָבְעוֹתָיו, וְאֲצָבַע הַכֶּבֶד וּשְׁתֵּי הַכְּלִיּוֹת, עִמּוֹ;
וְהִרְגֵּל שִׁלְשָׁמָל בְּשִׁמְאָלוֹ, וּבֵית עוֹרָן לְחוּץ.

יג. הָרְבִיעִי בַּחֲזָה וּבִגְרָה הַחֲזָה בִּימִינוֹ, וְהַגְרָה בְּשִׁמְאָלוֹ
וְצִלְעוֹתֶיהָ בֵּין אֲצָבְעוֹתָיו. הַחֲמִישִׁי בִשְׁתֵּי דַפְנוֹת שְׁלִימִין
בִּימִינוֹ, וְשִׁלְשָׁמָל בְּשִׁמְאָלוֹ; וּבֵית עוֹרָן לְחוּץ.

יד. הַשְּׁשִׁי בַּקֶּרְבִּים נְתוּנִין בְּבִזָּן, וּכְרָעִים עַל גְּבִיהֶן מִלְמַעַלָּה אִם
הָיְתָה הָעוֹלָה כֶּכֶשׁ אוֹ עִז; אֲבָל אִם הָיְתָה אֵיל, מוֹלִיכִין הַקֶּרְבִּים
שְׁנַיִם. וְכֵן הַסֵּלֶת שֶׁלִּנְסָכֶיהָ בִּיד אֶחָד, וְהֵינן בִּיד אֶחָד; וְאִם הָיָה
אֵיל, הַסֵּלֶת בְּשְׁנַיִם וְהֵינן בְּשְׁנַיִם. נִמְצְאָתָ לָמַד שֶׁהַכֶּכֶשׁ אוֹ הָעִז,
מוֹלִיכִין אוֹתוֹ שְׁמוֹנָה לַמִּזְבֵּחַ; וְהָאֵיל, מוֹלִיכִין אוֹתוֹ אֶחָד עָשָׂר.

טו. הַשּׁוֹר, מוֹלִיכִין אוֹתוֹ עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה הָרִאשׁוֹן מוֹלִיךְ
אֶת הָרֹאשׁ, וְהַשְּׁנִי וְהַשְּׁלִישִׁי מוֹלִיכִין הָרִגֵּל שְׁלִימִין, וְהָרְבִיעִי
וְהַחֲמִישִׁי מוֹלִיכִין אֶת הָעֶקֶץ, וְהַשְּׁשִׁי וְהַשְּׁבִיעִי מוֹלִיכִין אֶת
הָרִגֵּל שִׁלְשָׁמָל, וְהַשְּׁמִינִי מוֹלִיךְ אֶת הַחֲזָה; וְהַגְרָה מוֹלִיכִין
אוֹתָהּ שְׁלוֹשָׁה, תְּשִׁיעִי וְעֶשְׂרִי וָאֶחָד עָשָׂר; שְׁתֵּי הַיָּדִים בְּשְׁנַיִם,
וּשְׁתֵּי הַדַּפְנוֹת בְּשְׁנַיִם, וְהַקֶּרְבִּים וְהַסֵּלֶת וְהֵינן בְּשְׁלוֹשָׁה שְׁלוֹשָׁה:
הָרִי עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה.

טז. וְלָמָּה לֹא יִחַלְקוּ הָאֵבֶר הַגָּדוֹל שֶׁלְשׁוֹר לַחֲלָקִים שֶׁהָרִי
נֹאמֵר "לְנִתְחִיָּה" (ויקרא א, 1), וְלֹא נִתְחִיָּה לְנִתְחִים. בְּמָה דְּבָרִים
אֲמוּרִים, בְּעוֹלַת הַצֶּבֶר; אֲבָל עוֹלַת הַיָּחִיד אִם רָצוּ לְהוֹלִיךְ
נִתְחִיָּה בַּפָּחוֹת מֵאֵלוֹ אוֹ בְּיוֹתֵר, מוֹלִיכִין.

יז. עוֹלַת הָעוֹף, פִּיצֵד הָיְתָה נַעֲשִׂית: עוֹלָה לְכֶכֶשׁ וּפּוֹנָה לְסוּבָב,
וּבָא לוֹ לְקֶרֶן דְּרוּמִית מִזְרָחִית, וְהָיָה מוֹלֵק שָׁם אֶת רֹאשָׁהּ מִמּוֹל
עֶרְפָּה, וּמִבְדִּיל; וְאִם לֹא הַבְּדִיל, פְּסוּלָה. וּמִמְצָה דֵם הָרֹאשׁ
וְדֵם הַגּוֹף עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ, לְמַעַלָּה מִן הַחוּט שֶׁבְּאֲמָצַע הַמִּזְבֵּחַ:
וְאִם מִצָּה דֵם הָרֹאשׁ, וְלֹא מִצָּה דֵם הַגּוֹף פְּסוּלָה; מִצָּה דֵם
הַגּוֹף, וְלֹא מִצָּה דֵם הָרֹאשׁ כְּשֶׁרָה.

יח. וְנוֹטֵל אֶת הָרֹאשׁ, וּמִקִּיף בֵּית מְלִיקָתוֹ לַמִּזְבֵּחַ; וְסוֹפְגוֹ
בְּמִלַּח, וְזוֹרְקוֹ עַל גְּבֵי הָאֲשִׁים. וּבָא לוֹ לַגּוֹף, וְהִסִּיר אֶת הַמֶּרְאָה
וְהָעוֹר שֶׁעָלֶיהָ בִּידוֹ, עִם הַנוֹצָה, וְאֶת בְּנֵי מַעֲיִם הַיּוֹצְאִין עִמָּה;
וְהַשְּׁלִיכֵן לְבֵית הַדֶּשֶׁן. "וְשָׁסַע אֹתוֹ בְּכַנְפָּיו" (ויקרא א, 17), בִּידוֹ
בְּלֹא סִכִּין. וְאִינוּ צָרִיךְ לְהַבְדִּיל, שֶׁנֹּאמֵר "לֹא יִבְדִּיל" (שם); וְאִם
הַבְּדִיל, כָּשֶׁר. וְסוֹפְגוֹ בְּמִלַּח, וְזוֹרְקוֹ עַל גְּבֵי הָאֲשִׁים.

יט. לֹא הִסִּיר אֶת הַמֶּרְאָה, וְלֹא אֶת הַנוֹצָה, וְלֹא אֶת בְּנֵי מַעֲיִם,
וְלֹא סָפְגָה בְּמִלַּח כָּל שְׁשָׁנָה בָּהּ מֵאַחֵר תְּמִצִּית הָדֵם, כְּשֶׁרָה.

כ. פִּיצֵד מוֹלָקִין: קוֹצֵץ וְיוֹרֵד בְּצִפְרָן מִמּוֹל עֶרֶף אִם רָצָה
לְהוֹלִיךְ וּלְהַבִּיא, מוֹלִיךְ וּמִבִּיא; וְאִם רָצָה לְהִיּוֹת דּוֹרֵס וְיוֹרֵד
בְּצִפְרָן, דּוֹרֵס. וְאִם נִעְקְרוּ הַסִּימָנִין, אִינוּ חוֹשֵׁשׁ. וְחוֹתֵף שְׁדֵרָה
וּמִפְרָקֶת בְּלֹא רֵב בָּשָׂר שֶׁאִם חָתַךְ רֵב בָּשָׂר, הָרִי זֶה כְּמִתָּה קֶדֶם
שִׁיגִיעַ לְסִימָנִין; וְצָרִיךְ לְחַתֵּף שְׁנֵי הַסִּימָנִין בְּעוֹלָה, כְּשֶׁהוּא
יּוֹרֵד. וְהַמּוֹלֵק בְּסִכִּין, אוֹ מִן הַצִּדָּדִין אֵינָה מְלִיקָה, אֲלֹא כְּמִי
שֶׁחָנַק אוֹ נָחַר. וְכָל הָעֶרֶף כָּשֶׁר לְמְלִיקָה.